

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 558

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Εν Αθήναις, 17 Μαρτίου 1891

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εν Αθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσίᾳ.	ροῦβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἰμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — A. Matthey : Ἡ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμύ-
τοις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Γρηγορίου Ξενοπούλου : ΠΩΣ
ΕΣΥΝΕΙΘΙΣΑ, διήγημα. — Le Petit Citoyen : ΔΙΧΩΣ
ΦΡΑΚΟ. — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δα-
νειῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἄλλ' ὅ,τι κυρίως τὴν ἐχαροποιεῖ, ἦτο ἡ ἐπιθυμητὴ συγκίνησις, τὴν ὁποῖαν ἀπελάμβανεν ἐνταῦθα, τὸ πρόσω-
πον τὸ ὁποῖον ἀνελάμβανε τῆς νοσοκόμου, αἱ συνεχεῖς θρη-
νηφαδίαι τῆς γραίας, καὶ πᾶν ὅ,τι περὶ αὐτὴν ἔβλεπε καὶ
ἤσθάνετο, τὴν ἔκαμνε νὰ φρικιᾷ ἐκ συμπαθείας ἀπεί-
ρου· ἤρχισε δὲ νὰ ἀναμένῃ μετὰ καταφανοῦς ἀνυπο-
νησίας τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἱατροῦ Δεβέρλου, τὸν ὁποῖον
ἠρώτα περὶ τῆς καταστάσεως τῆς θείας Φαιτῆς.

Καὶ κατόπιν συνδιελέγοντο ἐπὶ πολλὴν ὥραν περὶ δια-
φόρων ἀντικειμένων, τοῦ ἐνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου· ἐθεώντο
ἀλλήλων κατὰ πρόσωπον, καὶ στενὴ τις οἰκειότης ἤρχισε
νὰ παγιοῦται μεταξύ των. Ἐξεπλήττοντο ἀνακαλύπτον-
τες ὅτι εἶχον τὰς αὐτὰς ὁρέξεις, συνεννοοῦντο χωρὶς νὰ
ἀνοιξοῦσι τὸ στόμα· ἔχοντες τὴν καρδίαν των ὁλόκληρον
πεπληρωμένην ἐξ ἀπεριγράπτου συμπαθείας. Καὶ δὲν ὑ-
πῆρχε τι γλυκύτερον διὰ τὴν Ἑλένην ἀπὸ τὴν συμπά-
θειαν ταύτην, ἥτις ἀνεπτύσσετο ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν
συνηθειῶν τῆς καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ὑπέκυπτεν, ἀνευ ἀντι-
στάσεως, ὅπως ἐκνευρισμένη.

Κατ' ἀρχὰς ἐδοκίμαζεν εἰδὸς τι φόβου πρὸς τὸν ἱατρόν.
Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἐτήρησε τὴν ὑποπτον ψυχρότητα τοῦ
χαρακτηρὸς τῆς· ἀλλ' ἐνταῦθα εὐρίσκοντο μακρὰν τοῦ κό-
σμου, συμμεριζόμενοι τὸ μοναδικὸν αὐτῶν κάθισμα, σχε-
δὸν εὐτυχεῖς ἐκ τῶν πτωχῶν αὐτῶν καὶ δυσμύρων ἐπί-
πλων, τὰ ὁποῖα τοὺς περιστοιχίζον καὶ τοὺς περιέμενον·
περὶ τὰ τέλη τῆς ἐβδομάδος ἐγνωρίζοντο, ὥς νὰ εἶχον
συζήσῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Ἡ τρώγλη αὐτῇ τῆς θείας Φαι-
τῆς ἐπληροῦτο φωτός, ἐν τῇ κοινωνίᾳ ταύτῃ τῆς· ἐαυ-
τῶν ἀγαθότητος.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ γηραιὰ γυνὴ ἐβράδυνε νὰ ἀναλάβῃ καὶ
ὁ ἱατρὸς ἐκπληττόμενος ἐπέπληττεν αὐτήν, ὅτι ἔκαμνε
παρεκτροπᾶς· ἀνέφερε δὲ ἐκείνη ὅτι ὁ μόνυβδος εἶχε κα-
ταβῆ εἰς τὰς κνήμας· ἐγόγγυζε πάντοτε, κατεκλίνετο μὲ
τὰ νῶτα, περιέστρεφε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκάμμνε τοὺς
ὀφθαλμούς, ὥς εἰ ἤθελε νὰ ἐγκαταλίπῃ αὐτοὺς ἐλευθέ-
ρους.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα προσεποιήθη ὅτι κατελήφθη
ὑπὸ ὕπνου, ἀλλ' ὑπὸ τὰ κεκλεισμένα βλέφαρά τῆς τὰ
ἄκρα τῶν μικρῶν καὶ μαῦρων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, τοὺς πα-
ρεμόνευεν.

Ἦλθε τέλος ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὤφειλε νὰ ἐγκαταλείψῃ

τὴν κλίνην. Ἡτὴν ἐπομένην ἡ Ἑλένη ἔφερε πρὸς αὐτὴν τὸ
φόρεμα καὶ τὸν σκουφόν, κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν τῆς· ὅταν
δὲ ὁ ἱατρὸς εἶχε φθάσει, ἡ γραῖα ἀνέκραξεν ὅπως αἰφνι-
δίως :

— Θεέ μου! ἐλησμόνησα! ἡ γειτόνισσα μοῦ παρήγ-
γειλε νὰ τῆς προσέχω τὸ τσουκάλι.

Ἐξήλθεν, ἀφοῦ ἔσυρε τὴν θύραν ὀπισθὲν τῆς, ἐγκατα-
λειποῦσα αὐτοὺς μόνους· ἐξηκολούθησαν ἐν ἀρχῇ τὴν συν-
ομιλίαν των, χωρὶς τὸ παράπαν νὰ δώσωσι προσοχὴν ὅτι
ἦσαν κεκλεισμένοι.

Ὁ ἱατρὸς προέτρεπε τὴν Ἑλένην, νὰ καταβαίῃ ἐνίοτε
ὅπως διέρχεται τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν κήπὸν του, κατὰ
τὴν ὁδὸν Vineuse.

— Ἡ σύζυγός μου, προσέθεσεν οὗτος, ἔχει χρέος νὰ
σὰς ἀνταποδώσῃ τὴν ἐπίσκεψιν... καὶ πιστεύω νὰ σὰς
ἐπαναλάβῃ τὴν πρόσκλησίν μου... αὐτὸ κυρίως θὰ ὠφε-
λήσῃ τὴν κόρην σας.

— Δὲν ἀντιλέγω, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθῃ μὲ
ἐτικέταν, προσέθεσε καὶ αὐτὴ μειδιῶσα· φοβοῦμαι ὅτι
θὰ ἐκκληφθῶ ὡς ἐπαρχιωτὶς· τέλος θὰ περιμένω

Συνδιελέχθησαν ἀκόμη ἐπ' ὀλίγον, καὶ εἶτα ὁ ἱατρὸς
ἐξάνεστη.

— Ποῦ διάβολον ἐπῆγε; εἶπε τώρα ἐν τέταρτον ὅπου
μετέβη δι' αὐτὸ τὸ παληοτσούκαλο.

Ἡ Ἑλένη τότε μόνον πορετῆρησεν ὅτι ἡ θύρα ἦτο κε-
κλεισμένη· τοῦτο δὲ τὴν ἐστενοχώρησε πολὺ, καὶ ἤρξατο
νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς κυρίας Δεβέρλου, διὰ τὴν ὁποῖαν
ἔπλεκε στεφάνους πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς· ἀλλ' ὅταν πα-
ρετῆρησεν, ὅτι ὁ ἱατρὸς συχνὰ ἔστρεφε τὴν κεφαλὴν πρὸς
τὸ μέρος τῆς θύρας, ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ ἀνυπομονῇ, καὶ
ἐψιθύρισε :

— Πράγματι, εἶπε περιέργον νὰ βραδύνῃ τόσον!

Ἡ συνομιλία των ἔπαυσεν· ἡ Ἑλένη, ἀγνοοῦσα τί νὰ
πράξῃ, ἠνέωξε τὸν φεγγίτην καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν, ἀπέ-
φευγε νὰ προσβλέπωσιν ἀλλήλους.

Παιδικοὶ γέλωτες ἠκούσθησαν ἐρχόμενοι ἐκ τοῦ φεγ-
γίτου, ὅστις περιέγραφε κυανθὴν σελήνην ἐν τῷ οὐρανῷ.
ἦσαν ἐντελῶς μόνον, κεκρυμμένοι ἀπὸ τὰ βλέμματα ὧλων·
δὲν εἶχον παρὰ τὴν στοργύλην ταύτην θυρίδα, ἥτις τοὺς
ἔβλεπε· τὰ παιδιά εἶχον ἀπομακρυνθῇ, καὶ φρικώδης σιγὴ
ἐπεκράτησεν.

Οὐδείς θὰ ἤρχετο πρὸς ἀναζήτησίν των ἐν τῇ ἀφανῇ ταύτῃ φωλεᾷ. Ἡ ἀμηχανία των ὁλοὲν ἐκορυφοῦτο. Ἡ Ἑλένη τότε, δυσφοροῦσα καθ' ἑαυτήν, παρετήρησεν ἀσκαρ-δαμυκτεῖ τὸν ἱατρὸν.

— Ἐγὼ ἕνα σωρὸν ἐπισκέψεις, εἶπεν οὗτος πάραυτα, καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ βραδύνει, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ πηγαίνω.

Καὶ ἀπηλλθεν ἡ Ἑλένη ἐκάθησε· ἡ θεία Φαιτὴ ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον μὲ τὴν συνήθη αὐτῆς φλυαρίαν.

— Ἀ! Ἐφθασε τὸ τέλος μου, δὲν εἰμπορῶ νὰ σαλεύσω· αἰσθάνομαι φοβερὰν ἀδυναμίαν. Μπα! ἔφυγε λοιπὸν ὁ καλὸς κύριος; βεβαίως ἐδῶ δὲν ὑπάρχουν εὐκολίαι, εἴθε καὶ οἱ δύο ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ, διερχόμενοι τὰς ἡμέρας σας μὲ μίαν πανοῦκλαν, ὅποια εἶμαι ἐγώ· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἅς σας ἀνταμείψῃ διὰ τοῦτο, δὲν εἰμποροῦσα νὰ ἔλθω καὶ ἐξεκουράσθῃκα εἰς μίαν σκάλαν· δὲν ἤκουα ὅμως νὰ γίνηται καὶ θόρυβος... Τέλος ἔπρεπε νὰ ἔχω δύο καθίσματα· ἅς εἶχα τοῦλάχιστον ἕνα καναπέ... τὸ στρώμά μου, ὡς βλέπετε, εἶνε ἐλεεινόν, ἐντρέπομαι, ὁσάκις σας βλέπω νὰ ἔρχεσθε, τὸ σπῆτί μου σας ἀνῆκει· καὶ προθύμως δύναμαι νὰ θυσιάσθω πρὸς χάριν σας, ὁ Πανάγαθος τὸ γνωρίζει... τὸ εἶπα πολλάκις εἰς τὰς προσευχάς μου. Θεέ μου! δῶσε ὅπως ὁ καλὸς αὐτὸς κύριος ἀφ' ἐνός, καὶ ἡ καλὴ αὐτὴ κυρία ἀφ' ἑτέρου, θεραπεύσωσιν ὅλας αὐτῶν τὰς ἐπιθυμίας εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὑπεραγίας Τριάδος, ἀμήν.

Ἡ Ἑλένη τὴν ἤκουε καὶ ἐδοκίμαζε μοναδικὴν πληξίν, τὸ ἐξοιδημένον πρόσωπον τῆς θείας Φαιτῆς τὴν ἠνόχλει· οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ παρομοίαν κακοδιαθεσίαν. Ἐν τῇ τρώγῃ αὐτῇ ἔβλεπεν ἐκεῖ τὴν ρυπαρὰν πενίαν, καὶ ἡσθάνετο πνιγμένην, ἐξ ὅλων τῶν περιτριμμάτων τῆς ἀθλιότητος συλλεχθέντων ἐκεῖ, καὶ ἔσπευδε νὰ ἀπομακρυνθῇ αἰσθανομένη φρίκην, διὰ τὰς εὐλογίας, μεθ' ὧν ἡ θεία Φαιτὴ τὴν ἀπεδίωκεν.

Καὶ ἑτέρα θλίψις τὴν ἀνέμενε κατὰ τὴν διόδον τῶν ὑδάτων· ἐν τῇ μέσῃ τῆς διόδου ταύτης, δεξιόθεν, ἐνῶ κατήρχετο, συνήντησεν εἰς τὸ τεῖχος εἰδός τι ἀνασκαφῆς, ἦτο δὲ φρέαρ ἐγκαταλελειμμένον, καὶ περιπεφραγμένον διὰ δικτυωτοῦ. Πρὸ δύο ἡμερῶν διαβαίνουσα ἤκουσεν ἐκ τοῦ βάθους ταύτης τῆς ὀπῆς γρυλλισμοὺς γαλῆς, καὶ ὅτε ἀνῆρχετο, οἱ γρυλλισμοὶ εἶχον ἐπαναληφθῇ, ἀλλὰ τόσο γοεροί, ὥς νὰ ἐξεικόνιζον ἐσχάτην ἀγωνίαν. Ἡ ἰδέα ὅτι τὸ πτωχὸν ζῶον εἶχε ριφθῇ εἰς τὸ ἐγκαταλελειμμένον φρέαρ καὶ ὅτι ἀπέθνησκεν ἐκεῖ βραδέως ἐκ τῆς πείνης, ἐκλόνισε διὰ μίᾳς τὴν καρδίαν της, καὶ ἤρχισε νὰ ταχύνη τὰ βήματά της, ὁρμωμένη ἐκ τῆς σκέψεως, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ἐπὶ πολὺ νὰ ρισκοκινδυνεύσῃ καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς κλίμακος, ἀπὸ φόβον μήπως ἤθελεν ἀκούσει ἐκεῖ τὸν τελευταῖον γρυλλισμόν τοῦ θανάτου.

Ἦτο ἀκριβῶς Τρίτη καὶ κατὰ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας, ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἀπετελείωνε μικράν τινα φασκίαν· δύο γνωστοὶ κτύποι τοῦ κώδωνος ἀντήχησαν, καὶ ἡ Ροζαλία ἔσπευσε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν λέγουσα:

— Ὁ ἀββᾶς ἔρχεται· πρῶτος σήμερον! Ἄ! ἰδοὺ καὶ ὁ κύριος Ραμβῶδος.

Τὸ δεῖπνον ὑπῆρξε λίαν εὐθυμον, ἡ Ἰωάννα ἦτο καλ-λίτερα, καὶ οἱ δύο ἀδελφοί, οἵτινες τὴν ἐθώπευον, παρετήρησαν αὐτὴν νὰ τρώγῃ ὀλίγην σαλάταν, τὴν ὅποιαν περιπαθῶς ἠγάπα, μ' ὅλην τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν τοῦ ἱατροῦ Βωδίνου. Μετὰ πολλὴν ὥραν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τὸ παιδίον, καὶ λαβὸν θάρρος ἔκλινε πρὸς τὸ οὐς τῆς μητρὸς του ψιθυρίζον:

— Σὲ παρακαλῶ, μαμά, πᾶρέ με καὶ ἐμὲ αὖριον εἰς τῆς γραίας.

Ἀλλ' ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ κύριος Ραμβῶδος ἔλαβον μέρος καὶ ἐπέπληξαν αὐτήν, ὅτι δὲν ἦτο πρέπον νὰ πηγαίνῃ εἰς τοὺς δυστυχεῖς, καθ' ὅσον ἦτο πολὺ μικρὰ, καὶ δὲν εἰξευρε πῶς νὰ φερθῇ πρὸς αὐτούς· καὶ τῆς ὑπενθύμισαν ὅτι ἐσχάτως

ἐλιποθύμησε δῖς, καὶ ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔτρεχον ὡς ρύακες.

— Ὅχι, ὄχι, ἐπανελάμβανε, σας ὑπόσχομαι ὅτι ἄλλοτε δὲν θὰ κλαύσω.

Ἡ μητέρα της τὴν ἐνηγαλίζετο λέγουσα:

— Εἶναι πλέον ἀνωφελές, ἀγάπη μου· ἡ γρατὰ ἐθεραπεύθη, δὲν θὰ ἐξέλθω ἄλλοτε, θὰ μείνω ὅλην τὴν ἡμέραν μαζὶ σου.

Δ'

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα, ὅτε ἡ κυρία Δεβέρλου ἀνταπέδωκε τὴν ἐπίσκεψιν πρὸς τὴν κυρίαν Κρεντιάνην, ἐπέδειξε πρὸς αὐτὴν μεγάλην ἐρασιμότητα, καὶ ἐπὶ τῆς φιλίας τῆς θύρας, προκειμένου νὰ ἀναχωρήσῃ, προσέθηκε:

— Νὰ ἐνθυμῆσθε τὴν ὑπόσχεσίν σας. Τὴν πρώτην ὥραν ἡμέραν νὰ καταβῆτε εἰς τὸν κήπον καὶ νὰ φέρετε μαζὶ σας καὶ τὴν Ἰωάνναν, εἶνε παραγγελία τοῦ ἱατροῦ.

Ἡ Ἑλένη ὑπεμειδία.

— Μάλιστα, μάλιστα, εἰμεθα σύμφωνοι· νὰ μᾶς περιμένετε.

Τρεῖς ἡμέρας βραδύτερον, ὥραν μεταμεσημβρίαν τοῦ Φεβρουαρίου, κατέβη τῇ ὄντι μετὰ τῆς θυγατρὸς της· ἡ οἰκοφύλαξ ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς συγκοινωνίας εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, εἰς εἰδός τι ἀναδενδράδος, ἐσχηματισμένης δίκην ἰαπωνικῆς σκηνῆς, καὶ συνήντησαν τὴν κυρίαν Δεβέρλου μετὰ τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς Παυλίνας· ἀμφοτέραι ἔρριψαν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν τὸ κέντημα ἐπὶ τινος μικρᾶς τραπέζης, τὴν ὅποιαν εἶχον θέσει ἐπίτηδες ἐκεῖ.

— Ἀ! πόσον εἴθε ἀξιαγάπητοι! εἶπεν ἡ Ἰουλίᾳ ὀρίσατε, Παυλίνα! σπρῶξε αὐτὴν τὴν τράπεζαν, ὡς βλέπετε, κάμνει ἀκόμη ψῦχος, καὶ διὰ τῆς σκηνῆς αὐτῆς δυνάμεθα νὰ ἐπιβλέπωμεν καὶ τὰ παιδιά... πηγαίνετε νὰ παίξετε, παιδιά, προσοχὴ ὅμως νὰ μὴ πέσετε.

Τὸ ἀντὶ θύρας χρησιμεῖον ἀνοιγμα τῆς σκηνῆς ἦτο ἠνεωγμένον, καὶ ἐφ' ἑκατέρου μέρους εἶχον ἀφαιρέσει ἐκ τῶν παραθύρων τὰς κινητὰς ὑέλους, εἰς τρόπον ὥστε ὁ κήπος ἐξελίσσετο ἰσόπεδος, ὡς ἐπὶ τῆς φιλίας σκηνῆς. Ἦτο δὲ ἰδιωτικὸς κήπος, μετὰ κεντρικοῦ λειμῶνος, περιτειχοισμένος ἐκ διπλῶν δικτυωτῶν, καὶ μόνον ἀπλοῦν δικτυωτὸν τὸν ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Vineuse. εἶχεν ὅμως τοσοῦτον ἀναπτυχθῇ τὸ χλοερὸν ἐμπέτασμα, ὥστε ἐκ τῆς ὁδοῦ οὐδείς ὀφθαλμὸς ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ τῶν κισσῶν, κλιματίδων καὶ αἰγοκλιμάτων, προσκεκολλημένων καὶ ἀναστρεφόμενων περὶ τὸ δικτυωτόν, ὅπισθεν δὲ τοῦ πρώτου αὐτοῦ τεῖχους τῶν φυλλωμάτων ἀνυψοῦτο καὶ δεύτερον, ἀποτελούμενον ἀπὸ πασχαλέας καὶ νόθους ἐβένους· καὶ κατ' αὐτὸν δὲ τὸν χειμῶνα τὰ ἐναπολειπόμενα φύλλα τῶν κισσῶν, καὶ ἡ διακλάδωσις τῶν κλάδων, ἦσαν ἀρκετὰ, ὥπως ἀποκρύπτωσι τὴν θέαν. Ἀλλὰ τὸ τερπνότερον μέρος ἦτο πρὸς τὸ βάθος· δένδρα ὑψικάρηννα, πετελεῶν ὑπερῆφάνων, ἐκάλυπτον τὸ μέλαν προτείχισμα οἰκίας πενταρόφου, καὶ παρεῖχον εἰς τὸ στένωμα τῶν γειτονικῶν οἰκίδων τὴν ἀπάτην, μίᾳς γωνίας παραδείσου. Καὶ ἐμεγαλοποιοῦν δ' οὕτω τὸ παρισινὸν αὐτὸ κηπάριον, τὸ ὅποιον ἠδύνατό τις νὰ σαρώσῃ ὡς μίαν αἰθουσαν. Μεταξὺ δύο πετελεῶν ἦτο ἀνηρτημένη αἰώρα, τῆς ὁποίας, ὡς ἐκ τῆς ὑγρασίας, εὐρωτία ἡ ξυλίνη κλίμαξ.

Ἡ Ἑλένη ἐθεάτο καὶ ἐνίοτε προσέκλινεν, ὅπως κάλλιον παρατηρήσῃ.

— Ὡ! Εἶναι μία μικρὰ φωλεά, εἶπεν ἀφελῶς ἡ κυρία Δεβέρλου, πλὴν ἐν Παρισίοις τὰ δένδρα εἶναι τόσο σπάνια, ὥστε πρέπει νὰ μένῃ τις πολὺ εὐχαριστημένος καὶ μόνον ἐὰν ἔχῃ ἡμισείαν αὐτῶν δωδεκάδα εἰς τὴν κατοχὴν του.

— Ἀπ' ἐναντίας, εἶναι πολὺ ὥραϊα! ἀπήντησεν ἡ Ἑλένη, εἶναι θαυμάσια.

Τὴν ἡμέραν αὐτήν, ἐκ τοῦ ὠχροῦ οὐρανοῦ, ὁ ἥλιος ἔρριπτεν ὀμίχλην ξανθοῦ φωτός, καὶ ἐσχημάτιζεν εἶδος βραδείας βροχῆς ἐκ τῶν ἀκτίνων· τὰ δένδρα ἐπορφυροῦντο καὶ ἐβλεπέ τις τοὺς λεπτοὺς λοχρούς ὀφθαλμούς των, νὰ λαμβάνωσι τὴν λευκόφαιον χορὴν τοῦ ἐξωφλίου. Ἐπὶ δὲ τοῦ λειμῶνος, τὸ μῆκος τῶν δενδροστοιχιῶν, αἱ πόαι καὶ τὰ ἀμμόστρωτα ἐπαρουσίαζον φωτεινὰ σημεῖα, λεπτὴ δὲ ὀμίχλη, καλύπτουσα τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἤρχισε βαθμυδὸν νὰ διαλύηται· οὐδὲν ἄνθος ὑπῆρχε καὶ μόνον ἡ ζωηρότης τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς φαλακρᾶς γῆς ἀνήγγελλε τὸ ἔαρ.

— Τόρξ εἶναι ὀλίγον πληκτικός, ἐπανάλαβεν ἡ κυρία Δεβέρλου· ἀλλὰ τὸν Ἰούνιον καθίσταται ἀληθῆς φωλιά. τὰ δένδρα κωλύουσι τοὺς διαβάτας πανταχόθεν νὰ μᾶς κατασκοπεύωσι, καὶ εἶναι τὸ αὐτό, ὡς νὰ εὐρισκώμεθα εἰς τὸν οἶκόν μας.

Ἄλλὰ διέκοψε τὴν ὀμιλίαν της, ὅπως κραυγᾶση :

— Λουκιανέ, πρόσσε! μὴ πλησιάσης τὴν κρήνην.

Τὸ μικρὸν παιδίον, τὸ ὁποῖον ὑπεδέχετο εἰς τὸν κήπον τὴν Ἰωάνναν, ἤρχετο ὅπως ὀδηγήσῃ αὐτὴν ἐνώπιον κρήνης ὑπὸ τὸν κρουόν, καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἔστρεψε τὴν στρόφιγγα, ἐπρόβαλλε τὰ ἄκρα τῶν ὑποδημάτων του, ὅπως τὰ διαβρέξῃ· ἦτο παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον περιπαθῶς ἠγάπα ἡ Ἰωάννα, μετὰ τινος σοβαρότητος, ἐθεώρει αὐτὸν νὰ διαβρέχῃ τοὺς πόδας.

— Στάσου, ἐφώνησεν ἡ Παυλίνα, ἥτις ἠγέρθη πηγαινὼ νὰ τὸν καθησυχάσω.

Ἡ Ἰουλία τὴν ἐκράτησεν.

— Ὅχι, ὄχι, εἶσαι πολὺ ἄφρων, καὶ βραδύτερον ἤθελέ τις πιστεύσῃ, ὅτι ἐκάματε λουτρὸν ἀμφοτέροι· εἶναι ἀληθῶς παράδοξον, τόσον μεγάλη κόρη, καὶ νὰ μὴ δύνασαι νὰ ἡσυχάσης μίαν στιγμὴν.

Καὶ στραφεῖσα :

— Λουκιανέ, κλεῖσε τὴν στρόφιγγα ἀμέσως!

Τὸ παιδίον πτοηθέν, ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ· ἀλλ' ἔστρεψε τὴν κλεῖδα περισσότερον καὶ τὸ ὕδωρ ἔρρευσε μετ' ὀρμῆς καὶ πατάγου, ἐκ τῶν ὁποίων ἐσκοτίσθη καὶ περιέπεσεν εἰς ἀμυχανίαν· ἐβράχην δὲ πιτυλιζὼν μέχρι τῶν ὤμων.

— Κλεῖσε τὴν στρόφιγγα! γρήγορα! ἐπανάλαβεν ἡ μητέρα του, τῆς ὁποίας τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὰς παρειάς.

Τότε ἡ Ἰωάννα, σιωπηλὴ μέχρι τοῦδε, ἐπλησίασε τὴν κρήνην μὲ πᾶσαν δυνατὴν προφύλαξιν· ἐνῷ ὁ Λουκιανὸς ἐπνίγετο εἰς λυγμοὺς πρὸ τοῦ μαινομένου ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο καὶ δὲν ἐγνώριζε πλέον πῶς νὰ σταματήσῃ. Ἐκεῖνη ἔθεσε τὸ φόρεμα μεταξὺ τῶν κνημῶν της, ἀπεγύμνωσε τὰς χεῖρας, ὅπως μὴ διαβρέξῃ τὰς ἀκροχειρίδας τοῦ ἐνδύματός της καὶ ἐκλείσει τὴν στρόφιγγα χωρὶς νὰ κηλιδωθῇ τὸ παράπαν· ἀποτόμως ὁ κατακλυσμὸς τοῦ ὕδατος ἔπαυσεν.

Ὁ Λουκιανὸς ἐκπεπληγμένος κατελήφθη ὑπὸ σεβασμοῦ, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά του καὶ ἤγειρε τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ὀφθαλμούς ἐπὶ τῆς δεσποσύνης.

— Ἀληθῶς τὸ παιδίον αὐτὸ μὲ συγχίζει φοβερά, ἐπανάλαβεν ἡ κυρία Δεβέρλου.

Εἶχε δὲ ἀναλάβει ἤδη τὸ φυσικὸν αὐτῆς χρῶμα, καὶ ἐξηπλώθη ὡς καταβληθεῖσα ἀπὸ κόπον.

Ἡ Ἑλένη ἐνόμισεν ὅτι ἦτο πρέπον νὰ ἐπέμβῃ :

— Ἰωάννα! εἶπε, λάβε τὸν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ παίζετε τὸν περίπατον.

Ἡ Ἰωάννα ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Λουκιανοῦ καὶ βραδείως ἀπεμακρύνθησαν ἐν μέσῳ τῶν δενδροστοιχιῶν μικροῖς βήμασι· ἦτο μεγαλειτέρα αὐτοῦ καὶ διετήρει τὸν βραχίονα γυμνόν, ἦτο δὲ τὸ παιγνίδιον αὐτὸ μεγαλοπρεπές, συνιστάμενον εἰς τὸ περιπατεῖν μετ' ἀκκισμῶν περὶ τοῦ λειμῶνος, ἔκαμνεν αὐτοὺς νὰ ἀφαιρῶνται καὶ ἔδιδε μεγάλην σημαντικότητα εἰς τὰ ὑποκείμενά των.

Ἡ Ἰωάννα, ὡς πραγματικὴ κυρία, εἶχε τὰ βλέμματα ὅτε μὲν ἀμφίρροπα, ὅτε δὲ πεπλανημένα· ὁ Λουκιανὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ σταματήσῃ μίαν στιγμὴν, ὅπως ρίψῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς συντρόφου του, δὲν ὠμίλουν λέξιν.

— Εἶναι ἀρκετὰ νόστιμοι, ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Δεβέρλου μειδιῶσα καὶ γαληνιαία, πρέπει νὰ τὸ εἰπωμεν, ἡ Ἰωάννα σου εἶναι παιδί χαριέστατον, εὐπειθὲς καὶ φρόνιμη.

— Μάλιστα, ὅταν εὐρίσκεται ἐνώπιον ξένων, ἀπεκρίθη ἡ Ἑλένη, ἔχει ὁμῶς καὶ στιγμὰς φρικώδεις, ἀλλ' ἐπειδὴ μὲ ἀγαπᾷ θερμῶς, προσπαθεῖ νὰ φαίνεται συνήθως καλὴ, ὅπως μὴ μοῦ προξενεῖ λύπην.

Αἱ κυρίαι συνδιελέχθησαν περὶ τῶν παιδιῶν, καὶ ὑπεστήριζον, ὅτι αἱ κόραι ἀνεπτύσσοντο πρωτότερον. Ἡ κυρία Δεβέρλου ἐξέφρασε τὴν ἀπορίαν της, διὰ τὸ κτηνώδες ὕφος τοῦ Λουκιανοῦ, ὅστις πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀκόμη, ἐὰν δὲν ἐδίδετο πρὸς αὐτὸν ἡ δέουσα ἐπιβλεψίς, ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἀληθινὸς μάγκας, καὶ χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὸν ἐλάχιστον διασταγμόν, ἤρχισε νὰ τῆς ὀμιλῇ περὶ μιᾶς γυναικὸς κατοικούσης μικρὰν τινα οἰκίαν ἀπέναντι, παρὰ τῇ ὁποίᾳ συνέβαινον πολλὰ σκανδαλώδη· πλὴν ἐν τῷ μεταξὺ διέκοψε τὴν ὀμιλίαν της, ὅπως εἶπῃ πρὸς τὴν ἀδελφὴν της :

— Παυλίνα! πῆγαινε μίαν στιγμὴν εἰς τὸν κήπον.

Ἡ νεανὶς ἐξῆλθεν ἡσύχως καὶ ἔστη ὑπὸ τὰ δένδρα· ἦτο δὲ συνεθισμένη νὰ ἀπομακρύνεται οὕτω, ὥσπερ ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λόγου παρουσιάζετο ἀντικείμενόν τι, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἦτο πρέπον νὰ ὀμιλήσωσιν ἐνώπιόν της.

— Ἐνῷ χθὲς ἤμην εἰς τὸ παράθυρον, ἐπανάλαβεν ἡ κυρία Δεβέρλου, εἶδον καθαρὰ τὴν κυρίαν ἐκείνην ἀτακτῶσαν... δὲν σῦρει τοῦλάχιστον τὸ παραπέτασμα· πόσον ἀπρεπῶς φέρεται, καὶ τὰ παιδία δύνανται νὰ τὴν παρατηρήσουν...

Ὡμίλει δὲ μεγαλοφώνως, μὲ ὕψος τι πονηρίας, καὶ μὲ λεπτόν μειδίαμα πρὸς τὰ ἄκρα τῶν χειλέων· κατόπιν ὑψώσασα τὴν φωνὴν ἀνέκραξε :

— Παυλίνα! δύνασαι νὰ ἔλθῃς.

Ὑπὸ τὰ δένδρα ἡ Παυλίνα ἐθεώρει τὸ κενὸν μετ' ἀδιφορίας, περιμένουσα πότε ἤθελε τελειώσει ἡ ἀδελφὴ της.

Ἐπανῆλθεν ἐν τῇ σκηνῇ, καὶ κατέλαβεν αὐτὴς τὸ καθισμά της, ἐνῷ ἡ Ἰουλία ἐξηκολούθει νὰ ἀποτείνεται πρὸς τὴν Ἑλένην.

— Καὶ δὲν ἔχετε λοιπὸν ὑμεῖς παρατηρήσει τίποτε;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη, τὰ παράθυρά μου δὲν βλέπουν πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Ὑπῆρχε λοιπὸν χάσμα τι, ὡς πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην ἐν τῇ συνομιλίᾳ, ἠκροάζετο ὁμῶς διὰ τοῦ παρθενικοῦ καὶ λευκοῦ αὐτῆς προσώπου, ὡς νὰ εἶχεν ἤδη ἀντιληφθεῖ.

— Ἀληθῶς, ἀνεφώνησεν αὐτὴ, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς εἰσέτι προσηλωμένους ἐν τῷ ὑπαίθρῳ· τί ὠραῖα φωλεὰ ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῶν δένδρων.

Ἐν τοσούτῳ ἡ κυρία Δεβέρλου εἶχεν ἀναλάβει τὸ κέντημά της, καὶ μόνον ὡς ἐκ συνηθείας ἔκαμνε μίαν ἢ δύο βελονιαίς, εἰς κάθε λεπτόν.

Ἡ Ἑλένη, ἥτις ἐστενοχωρεῖτο νὰ μένῃ ἀργή, ἐζήτησε νὰ τῆς ἐπιτραπῇ ἡ ἀδεια νὰ φέρῃ ἄλλοτε τὸ ἐργόχειρόν της.

Καὶ ἐπειδὴ εἶχε καταληφθῇ ἀπὸ πλῆξιν, ἐστράφη καὶ ἐθεώρει τὴν ἰαπωνικὴν σκηνήν. Οἱ τοῖχοι καὶ τὰ φανώματα ἐκαλύπτοντο ὑπὸ διαχρύσων ὕψασμάτων, τὰ ὁποῖα εἰκονίζον γεράνους ἱσταμένους, χρυσαλλίδας καὶ ὠραῖα ἄνθη, ζωγραφίας φυσικῶν τοποθεσιῶν, ἀκάτια κυανόχροα ἐπιπλέοντα ἐπὶ ὠχρῶν ποταμῶν, καὶ ἄλλα διάφορα. Ὑπῆρχον δὲ ἐκεῖ ἔδρακι καὶ γάστραι ἐκ σιδήρου καὶ ξύλου, ἐπὶ τοῦ δαπέδου λεπταὶ ψιάθοι, ἀποφρασσόμεναι ὑπὸ τῶν ἐπίπλων καὶ μικρὰ τινα ὀρειχάλκινα ἀγαλμάτια, μικραὶ φιάλαι καὶ διάφορα ἀθυρμάτια, ἠρωματισμένα διὰ ζωηροτάτων χρωμάτων. Εἰς δὲ τὸ βάθος εὐρίσκετο μέγα τι ἀνδρεῖκελον ἐκ πορσελάνης τῆς Σαζωνίας, μὲ τὰς κνήμας

κεκαμμένας, καὶ τὴν κοιλίαν γυμνήν, ἀκολάστως καγχάζον μετὰ φαιδρότητος ὑπερμέτρου, καὶ σείων τὴν κεφαλὴν μανιωδῶς καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην ὤθησιν.

— Τί ἄσχημο ποὺ εἶναι! ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα, ἥτις παρηκολούθει τὰ βλέμματα τῆς Ἑλένης. Ὁμολογεῖς λοιπόν, ἀδελφή, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ κομποῦργήματά σου ὁμοιάζουν πρὸς καμηλωτὴν; Ὁ ὠραῖος Μαλινιώ τὴν ἰαπωνικὴν σου, ὀνομάζει «παζάρι τῶν 20 λεπτῶν». Ἀληθινά, ἀπῆντησα αὐτὸν νὰ συνοδεύῃ μίαν κυρίαν! ὦ! τί κυρίαν! τὴν μικρὰν Φλωρεντίαν τοῦ «Ποικίλου».

— Καὶ εἰς ποῖον μέρος; διὰ νὰ τὸν ἐπιπλήξω, ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Ἰουλία.

— Ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου! μήπως δὲν θὰ ἔλθῃ σήμερον; Ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν· αἱ κυρίαι ἤρξαντο ἀνησυχοῦσαι διὰ τὰ παιδιά, τὰ ὅποια εἶχον ἐξαφανισθῇ. Ποῦ νὰ ἦσαν; Καὶ ὡς τὰ ἐκάλεσαν, δύο σύγχρονοι φωναὶ ὀξεῖαι ἀντήχησαν:

— Ἐδῶ εἴμεθα.

Ἀληθῶς ἦσαν ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λειμῶνος, καθήμενα ἐπὶ τῆς χλόης, κρυπτόμενα κατὰ τὸ ἦμισυ ὑπὸ τινος θάμνου.

— Καὶ τί κάμνετε;

— Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός, καὶ ξεκουραζόμεθα εἰς τὸ δωμάτιόν μας.

Ἐπ' ὀλίγον παρετήρησαν αὐτὰ μεγάλως τερπόμεναι· ἡ Ἰωάννα κατεγίνετο φιλαρέσκως εἰς τὸ παιγνίδιον, ἔκοπτε πόαν πέριξ αὐτῆς διὰ νὰ παρασκευάσῃ βεβαίως τὸ πρόγευμά των· τὸ κιβώτιον τῶν ταξειδίων ἀπετέλει τεμάχιόν τι σανίδος, τὸ ὅποσον εἶχον εὑρεῖ εἰς τὸ βάθος ἐνὸς θεμελίου· ἤδη συνδιελέγοντο.

Ἡ Ἰωάννα ἐκυριεύετο ὑπὸ πάθους νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι εὕρισκοντο εἰς Ἑλβετίαν καὶ ὅτι ἔμελλον νὰ ἀναχωρήσωσιν ὅπως ἐπισκεφθῶσι τοὺς πάγους, νομίζουσα, ὅτι ἤθελεν οὕτω ἐκπλήξῃ τὸν Λουκιανόν.

— Ἴδου αὐτός! ἀνέκραξεν ἡ Παυλίνα.

Ἡ κυρία Δεβέρλου, ἐστράφη καὶ παρετήρησε τὸν Μαλινιώ, ὅστις κατήρχετο τὸ πόδιον καὶ πρὶν ἀφήσῃ αὐτὸν νὰ χαιρετίσῃ καὶ νὰ καθήσῃ:

— Εἶσαι ἀρκετὰ εὐγενής, κύριε, νὰ διαδίδῃς πανταχοῦ, ὅτι ἡ ἰαπωνικὴ σκηνή μου, εἶναι καμηλωτή.

— Ἀ! Μάλιστα, ἀπεκρίθη οὗτος ἡσύχως, ἡ μικρὰ αὐτὴ αἰθουσα δὲν εἶναι παρὰ καμηλωτή, δὲν ὑπάρχει οὐδὲν ἀντικείμενον, τὸ ὅποσον νὰ θαυμάσῃ τις.

Ἐφαίνετο πολὺ πειραγμένη.

— Πῶς; εὕρίσκετε ἄσχημον τὸ ἀγαλμάτιον;

— Τίποτε, τίποτε, ὅλα εἶναι χυδαῖα! πρέπει νὰ ὑπάρχῃ γοῦστο... δὲν ἠθέλησες νὰ με συμβουλευθῇς εἰς τὴν διακόσμησιν.

Τότε καὶ αὐτὴ τὸν διέκοψε καταπόρφυρος, βεβαίως ἐξ ὀργῆς,

— Τὸ γοῦστό σας! πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, εἶναι κομψόν! τὸ γοῦστό σας! ὡς ἦτο καὶ ἡ κυρία, τὴν ὁποίαν ἐσυνώδεες.

— Ποία κυρία; ἠρώτησεν οὗτος ἐκπλαγείς ὡς ἐκ τῆς τραχύτητος, μεθ' ἧς ἐγένετο ἡ προσβολή.

— Ὠραῖας ἐκλογῆς, καὶ σὰς συγχαίρω, μία κόρη, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ Παρίσιοι...

Εἶτα ἐσιώπησε παρατηρήσασα τὴν Παυλίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε λησμονήσει.

— Παυλίνα! πῆγαινε μίαν στιγμὴν εἰς τὸν κήπον.

— Ἀ! αὐτὸ καταντᾷ ἀνυπόφορον, ἐπὶ τέλους, ἀνεφώνησεν ἡ νεαρὰ κόρη ἥτις παρωργίσθη, πάντοτε μοῦ χαλοῦν τὴν ἡσυχίαν.

— Πῆγαινε εἰς τὸν κήπον, ἐπανάλαβεν ἡ Ἰουλία μετόνως αὐστηρότερον.

Ἡ νεανὶς ἀπεμακρύνθη σκυθρωπάζουσα καὶ κατόπιν ἐστράφη ὅπως προσέβη:

— Τοῦλάχιστον νὰ ἐπισπεύσῃτε.

Καὶ ὅταν ἀπεμακρύνθη ἐκεῖθεν, ἡ κυρία Δεβέρλου ἐπέπεσεν ἐκ νέου κατὰ τοῦ Μαλινιώ.

Πῶς! νέος διακεκριμένος ὡς αὐτός, κατεδέχετο νὰ ἐξέρχεται δημοσίᾳ μετ' αὐτὴν τὴν Φλωρεντίαν. Θὰ ἦναι τοῦλάχιστον τεσσαρακοντοῦτις, ἄσχημος, ἐμπνέουσα φρίκην καὶ πολλάκις μάλιστα ἐσυρίχθη ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ, κατὰ τὰς πρώτας αὐτῆς παραστάσεις.

— Ἐτελειώσατε, ἠρώτησεν ἡ Παυλίνα, ἥτις περιεδιάβαζεν ὑπὸ τὰ δένδρα, μετ' ἡθὺς δυσχεραίνον.

— Πόσον πλήττω!

Ἀλλ' ὁ Μαλινιώ ὑπερήσπιζεν ἑαυτόν, ἰσχυριζόμενος ὅτι δὲν εἶχε γνωρίσει ποτὲ καμμίαν Φλωρεντίαν, καὶ ὅτι οὐδέποτε τῆς εἶχεν ὁμιλήσει· ἐὰν δέ, ὅπερ ἦτο καὶ ἐνδεχόμενον, ἔτυχε νὰ συναντήσωσιν αὐτὸν μετὰ τινος κυρίας, θὰ ἦτο πιθανὸς ἡ κυρία ἐνὸς φίλου του, τὴν ὁποίαν κἀποτε εἶχε συνοδεύσει· ἄλλως τε, τίς τὸν εἶχε παρατηρήσει; Διὰ νὰ πιστευθῇ μία τόσο σοβαρὰ συκοφαντία ἐχρειάζοντο ἀποδείξεις, ἐχρειάζοντο μάρτυρες.

— Παυλίνα! ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ κυρία Δεβέρλου ὑψώνουσα τὴν φωνήν, ἐσὺ δὲν συνήντησες τὸν κύριον Μαλινιώ μετὰ τῆς Φλωρεντίας;

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς, ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου, ἔμπροσθεν τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Βενιού.

Τότε ἡ Ἰουλία θριαμβεύουσα ἀπέναντι τοῦ βεβιασμένου μειδιάματος τοῦ Μαλινιώ ἔκραξε:

— Παυλίνα, δύνασαι νὰ ἐπιστρέψῃς.

Ὁ Μαλινιώ, ὅστις εἶχεν ἐνοικιάσει ἐν θεωρεῖον διὰ τὰς δραματικὰς παραστάσεις, τὸ προσέφερε χαριέντως, χωρὶς διόλου νὰ μνησικακήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν Δεβέρλου, ἄλλως τε ἦσαν πλέον συνειθισμένοι νὰ διαφιλονεικοῦσι πάντοτε.

Ἡ Παυλίνα ἠθέλησε νὰ πληροφορηθῇ ἐὰν τῆς ἦτο ἐπιτετραμμένον τὰ παρευρεθῇ εἰς τὰς δραματικὰς παραστάσεις, καὶ ἐπειδὴ ὁ Μαλινιώ ἐγέλα κινῶν τὴν κεφαλὴν. «Εἶναι, εἶπεν, αὐτὴ, ἀρκετὰ ἀνόητον νὰ μὴ γράφωσιν οἱ συγγραφεῖς δράματα διὰ τὰς νεανίδας», καὶ ὅτι δὲν τῆς ἦτο ἐπιτετραμμένον ἄλλο ἀπὸ τὴν Λευκὴν Κυρίαν καὶ τὸ κλασικὸν θέατρον.

Πλὴν αἱ κυρίαι ἔπαυσαν πλέον νὰ ἐπαγρυπνῶσι διὰ τὰ παιδιά, ὅτε αἰφνης ὁ Λουκιανὸς ἔρρηξε κραυγὰς σπαρακτικὰς.

— Τί τοῦ ἔκαμες, Ἰωάννα; ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ ἡ μήτηρ τῆς.

— Τίποτε, καλὲ μαμά, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ, μονάχος ἔπεσε χάρμου.

Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦτο, ὅτι τὰ παιδιά, ἐνῶ ἔμελλον νὰ ἀναχωρήσωσι διὰ τοὺς περιφήμους παγετώδεις τόπους, ὡς ἡ Ἰωάννα δισχυρίζετο, εἶχον φθάσει ἐπὶ τῶν ὁρέων καὶ ἐσκήκων τοὺς πόδας των πολὺ ὑψηλά, ὅπως ἀναρριχῶνται ἐπὶ τῶν βράχων, τότε ὁ Λουκιανός, πνευστιῶν ἐκ τῆς τοιαύτης ἀσκήσεως, προσέκοψε καὶ εὐρέθη ἐξηπλωμένος χαριέστατα, ἐν τῷ μέσῳ τετραγώνου ἐκτάσεως· πεσὼν δὲ ἀπαξ καὶ κακωθεὶς, κατελήφθη ὑπὸ παραφορὰς πιθήκου, καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ.

— Σήκωσέ τον, ἀνεφώνησεν ἡ Ἑλένη.

— Δὲν θέλει, μαμά, στροφογυρίζει.

Καὶ ἡ Ἰωάννα ἀπεμακρύνθη στενάζασα, ἐνοχλουμένη μεγάλως νὰ βλέπῃ αὐτόν, τόσο κακῶς ἀνατεθραμμένον· δὲν ἤξευρε νὰ παῖζῃ καὶ ἦτο δίκαιον νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ βρωμήσῃ· καὶ ἐλάμβανε στάσιν δουκίσσης, ἀναφερομένης εἰς δικαιοσύνην.

Τότε ἡ κυρία Δεβέρλου, τὴν ὁποίαν αἱ κραυγαὶ τοῦ Λουκιανοῦ ἠνόχλουν, παρεκάλεσε τὴν ἀδελφὴν τῆς νὰ σπεύσῃ, ὅπως τὸν καταπραύνη.

[Ἐπταὶ συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.